09/04/2023

Ο Μητροπολίτης Δημητριάδος αναλύει τα νοήματα ύμνων της Μεγάλης Εβδομάδας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος αναλύει τα νοήματα δύο υπέροχων ύμνων που ψάλλονται σε όλους τους ορθόδοξους ναούς την Μεγάλη Εβδομάδα στο μήνυμα που εξέδωσε αναφορικά με την Ακολουθία του Νυμφίου της Κυριακής των Βαΐων.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα.

«Ιδού, ο Νυμφίος έρχεται».

Αυτή την αναγγελία αλλά και αυτή την πρόσκλησή μας μετέφεραν σήμερα οι καμπάνες, καλώντας μας σε μία συνάντηση με τον Νυμφίο της Εκκλησίας. Αν το επιθυμήσουμε και αν ανταποκριθούμε στην πρόσκληση αυτή, θα γίνουμε συνοδοιπόροι σε μία διαδρομή, η οποία ξεκινά από τον Μυστικό Δείπνο και

καταλήγει στο κενό μνημείο.

Μόνον θεόπτες άγιοι, όπως οι ποιητές και μελωδοί της Ορθόδοξης λατρείας μας, θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τη λέξη «ιδού», ωσάν να πρόκειται να συναντήσουμε και εμείς όπως εκείνοι, ολοζώντανο ενώπιόν μας, τον ερχόμενο πάσχοντα Θεό. Πόση αμεσότητα, πόση βεβαιότητα κρύβει αυτή η λέξη! Είναι σα να καλούμεθα σε μία πρόσωπο προς πρόσωπο συνάντηση, την οποίαν μπορούν να επιβεβαιώσουν ακόμη και οι σωματικές μας αισθήσεις. Τόσο ζωντανός είναι ο Χριστός της Εκκλησίας μας, τον οποίον σήμερα υποδεχόμεθα ως Νυμφίο! Αλλά και η λέξη «νυμφίος», αυτόν που σήμερα ονομάζουμε «γαμβρό», πόσα μυστικά νοήματά μας μεταφέρει! Δεν πρόκειται για λέξη που περιγράφει μία ιδιότητα ή κάποια χαρακτηριστικά ενός ανθρώπου. Η λέξη «νυμφίος» περιγράφει μία σχέση· τη σχέση κάποιου, ο οποίος αγαπά ένα πρόσωπο με όλη τη δύναμη της ψυχής του και επιθυμεί να ενωθεί μαζί του ολοκληρωτικά, σε σημείο που οι δυο ζωές και οι δυο υπάρξεις να γίνουν ένα.

Για κάποιον που δεν γνωρίζει τα θέματα της ορθόδοξης θεολογίας και λατρείας, είναι βέβαιον πως θα του φαινόταν περίεργο και αντιφατικό, ένας νυμφίος, αντί μίας λαμπρής στολής, να εμφανίζεται ενώπιόν μας καθημαγμένος, γυμνός, θύμα της χλεύης και της αγριότητας των Σταυρωτών Του. Εμείς, όμως, γνωρίζουμε πως αυτό το θέαμα, το απεχθές για έναν άνθρωπο του κόσμου τούτου, αποτελεί την απόδειξη της απέραντης φιλανθρωπίας Του, προς εμάς. Αντί των θεών της δυνάμεως και της εξουσίας, των οποίων τα μεγαλοπρεπή αγάλματα στόλισαν κατά καιρούς τους ναούς όλους των θρησκειών, εμείς προσκυνούμε Θεόν, ο οποίος, προκειμένου να μας συναντήσει, «εαυτόν εκκένωσε μορφήν δούλου λαβών» (Φιλ. 2,7).

Ένας τέτοιος Θεός προσέρχεται και απόψε, «εν τω μέσω της νυκτός». Είναι Αυτός, ο Οποίος, όχι απλώς κάνει το πρώτο βήμα, αλλά διανύει όλη την απόσταση από τον ουρανό έως τη γη, γνωρίζοντας πως η πεσμένη μας φύση, η τραυματισμένη και εξουθενωμένη από τα πάθη και τις αμαρτίες της, δεν έχει τη δύναμη, όχι να σπεύσει προς συνάντησίν Του, αλλά ούτε καν να εγερθεί με δικές της δυνάμεις.

Μία κραυγή, μία ικεσία απομένει μόνον στον άνθρωπο, τον ευρισκόμενο εν τω μέσω της νυκτός της κακίας, της απιστίας και του άκρατου εγωισμού. Ένα «ελέησον» περιμένει από μας, το οποίον όμως Τού είναι αρκετό, προκειμένου να σπεύσει, όχι μόνον για να παρηγορήσει και να στηρίξει αλλά και να επωμιστεί όλη την οδύνη της ανθρώπινης αποστασίας, καθιστώντας κυριολεκτικά τον εαυτό Του ένα εκούσιο αντικείμενο θυσίας.

Ιδού, λοιπόν, ποιος Θεός στέκεται ενώπιόν μας. Ιδού το μέγεθος της αγάπης Του.

Ιδού οι πληγές ως απόδειξη της φιλανθρωπίας Του. Ιδού και η Εκκλησία Του, η οποία, με λόγο ποιητικότατο και τρόπο απλό και άμεσο, εκφράζει με έναν από τους πλέον υπέροχους ύμνους της, τον θαυμασμό μπροστά σε αυτό το θέαμα του τεταπεινωμένου Νυμφίου και μας καλεί σε πνευματική εγρήγορση: «*Τον νυμφώνα σου βλέπω Σωτήρ μου κεκοσμημένον και ένδυμα ουκ έχω ίνα εισέλθω εν αυτώ. Λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής, φωτοδότα, και σώσον με».*

Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος: σε τί είδους ένδυμα αναφέρεται ο ύμνος; Μήπως ενώπιόν μας βρίσκεται λαμπροφορεμένος νυμφίος και δεν διαθέτουμε εμείς ανάλογη αμφίεση;

Αδελφοί μου, ο κεκοσμημένος νυμφώνας είναι η ίδια η Εκκλησία και κοσμήματά της δεν είναι πέτρες πολύτιμες ή άλλα λαμπρά υλικά του κόσμου τούτου. Τα κοσμήματα της Εκκλησίας είναι ίδια με τα κοσμήματα του Νυμφίου της, τα οποία δεν είναι άλλα από πληγές και οδύνες στο όνομα της αγάπης Του για τους ανθρώπους. Όχι, λοιπόν, αξιώματα, πλούτη, κύρος και όλα εκείνα που εκτιμά ο κόσμος, αλλά αγάπη έμπρακτη, αγάπη θυσιαστική, αγάπη συχνά οδυνηρή αποτελούν την λαμπρή στολή, η οποία μας καθιστά αξίους του νυμφώνα της Εκκλησίας.

Όλες αυτές τις ημέρες, θα προσκυνούμε με ευλάβεια την αγία μορφή του Νυμφίου της Εκκλησίας. Ας μην λησμονούμε όμως πως, επί του παναχράντου σώματός Του αποτυπώθηκαν όλες οι οδύνες του ανθρώπου. Και αν τα γεγονότα των Παθών Του εκτυλίχτηκαν πριν από δυο χιλιάδες χρόνια, καλούμεθα εμείς ως πιστοί οι οποίοι ποθούμε την ένωση μαζί Του, να ανακουφίσουμε όσο επαρκούν οι δυνάμεις μας τον πόνο του σύγχρονου κόσμου, μιμούμενοι τον δικό Του τρόπο· τον τρόπο της άκρας ταπείνωσης, της καταλλαγής, της σιωπής, της διαρκούς ετοιμότητας, της ενότητος με τους αδελφούς μας και, κυρίως, της θυσιαστικής αγάπης. Αυτά συνιστούν την λαμπρότητα της στολής της ψυχής μας, αυτά σηματοδοτούν την οδό της Ανάστασης, την οποία τόσο ποθεί η Οικουμένη και της οποίας όλοι εμείς, σε λίγες μέρες, θα γίνουμε μάρτυρες και κήρυκες.

Μετά πατρικών ευχών και αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ